

«Ми підійшли до скирти, і впізнала...» (1959)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Ми підійшли до скирти, і впізнала
Мене відразу скирта молода,
І вже на груди кинулася скирта,
Солом'яними стиглими руками
Мене всього зненацька обпекла,
Та зупинилась скирта: біля мене
Стояла жінка світла і чужа,
Із мовою нерідною для скирти,
З великими, як зненависть, очима,
В яких любов гойдалася моя...
За руки взявшись, пружно і святково,
Ми вилізли на скирту золоту,
І, головою спершись у небо,
Мені сказала жінка на вітрах,
Щоб скочив я із скирти золотої
На обережну листопадну ніч,
І я на край вже зсунувся поволі,
Як раптом скирта почала рости,
Здіймаючи мене понад степами,
Над селами, гаями уночі,
Вже хмари омивають мої плечі,
Уже в самому небі я стою,
Уже по груди в небі, вже по пояс,
Вже Україну видно мені всю,
І світ. І Всесвіт, повний таємниці,
І все благословенне у житті
З відкритими обіймами чекає,
Щоб скочив я до нього унизу!..
І скочив я... І жінка засміялась
Прозорою образою мені,
Що я для неї так-таки й не скочив
Із скирти золотої на стерню...

1959

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/my_pidiishly_do_skyrty_i_vpiznala